

Első fejezet,

amelyben valami **furcsa** történik
a Hab Dezső Általános Iskolában.

– És képzelj, a Nóri azt mondta, hogy
az unikornisok szeme nem is szivárványszínű,
hanem fekete, mint a sima lovaké. Mint a tiéd
– tette hozzá Kiszi (vagyis Kis Szilvia,
Hab Dezső Általános Iskola, 3/k osztály,
földszint 41-es terem, ablak felőli padsor,
második pad, jobb oldal).

Jodó (azaz Kozáry József

Domonkos, Hab Dezső Általános
Iskola, 3/k, földszint 41., ablak
felőli padsor, második pad,
bal oldal) megrázta a fejét.

– Az én szemem nem fekete,
hanem sötétbarna, szóval ennyi
erővel az unikornisoké is lehet
szivárvány. Komolyan mondom,
a Nórival igazán nem érdemes
szóba állni!

– És azt is mondta, hogy
Gazsi néni halaculinál.

Jodó ezt nem annyira értette.

– Hogy mit csinál?

– Hacı́lunál.

– Mi van?!

De Kiszi elnémult. Általában csintalan, hullámos szőke hajjal keretezett arca elsápadt. Jodó felpillantott. Gazsi néni (azaz Janovics Gertrúd, a **Hab Dezső** Általános Iskola apró termetű, de annál nagyobb hangú, rettentő szigorú énektanára, valamint kiváló karvezető) közvetlenül a padjuk előtt állt.

– Ki hallucinál? – kérdezte összevont szemöldökkel. Kisziből nem jött egy hang se.

– József?

– Hát... – Jodó **lesütötte** a szemét, ami tényleg olyan volt, mint a lovaké: nagy, álmodozó tekintetű, hosszú pillájú. – Sajnos nem mondhatom el.

Gazsi néni épp kezdte magát felszívni, amikor kopogtattak, és a portás (akit a tanulók csak **Csiga bácsinak** hívtak, mert az érintése mindig furán kényelmetlen és nedves volt) dugta be a fejét.

– Gertrúd, drága, megérkeztek a kották. –

A hangja is úgy **csúszott-mászott** be a terembe, mint egy nagy, nyálkás meztelencsiga.

– Köszönöm, azonnal megyek! – Gazsi néni
erélyes léptekkel az ajtóhoz vonult. Még a konty is
rezgett a fején. Mielőtt kilépett volna, egy **utolsó**
pillantást vetett Kiszire és Jodóra.

A gyerekek néma csendben hallgatták, ahogy
a cipője kopogása egyre halkul, majd megszólalt az
óra kezdetét jelző csengő. Csak ekkor kezdődtek
újra a suttogások.

Akit viszont nem láthatott
senki a 3/k osztályból,
mivel a mi világunkban
láthatatlan, az Hangfaló
volt, a bozontos, alul ló, felül
emberforma kentaur, aki a fején
lévő titokszedőket simogatta
elégedetten. (A **titokszedők**
pont olyanok, mint a trolibusz
áramszedői, csak nem áramot
szednek, hanem titkokat.)
A varázslat működött.

